

Olguta Creangă - Caia

*Amintiri despre
Părintele Ilie Cleopa*

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfintitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2015

Amintiri despre Părintele Ilie Cleopa

Se spune despre Părintele Ilie Cleopa că atunci când era doar frate în Mănăstirea Sihăstria, unde a stat mulți ani la oi, acolo sus, pe vârful muntelui, stătea de vorbă cu Dumnezeu și așa și-a însușit Sfânta Scriptură și Viețile Sfinților, izvoare de apă vie din care s-a adăpat mai târziu ca să potolească setea creștinilor de a se apropia de Dumnezeu prin rugăciune.

Fratele Constantin, căci așa îi zicea din botez, de multe ori ne povestea că s-a născut în comuna Sulița, județul Botoșani, la 10 aprilie 1912, că a făcut șapte clase elementare, dar că învățătura cea adevărată a dobândit-o în biserică. Era al cincilea copil la părinți, așa cum a fost și cazul Părintelui Paisie Olaru. Părintele Cleopa aducea slavă lui Dumnezeu și ne dezvăluia crâmpie din copilăria sfântă petrecută alături de cei nouă frați și de părinții lor,

Ana și Alexandru Ilie, care mergeau duminică de duminică la biserică, unde gustau din bucuria cerească a Sfintei Liturghii.

„Părinții mei, povestea părintele, și îndeosebi mama, erau mereu în rugăciune cu noi, încât casa noastră părea un lăcaș sfânt. Exista o ierarhie în casă, căci noi toți ascultam de părinți, iar cei mai mici ascultau de cei mai mari. Ascultarea este ruptă din rai și, păstrând această rânduială, pacea sufletească nu fugea de la noi.”

Nănașul meu, Nicolae Creangă, era fericit ori de câte ori avea prilejul să ne amintească cum în zorii zilei de 9 iulie 1950 era deja ajuns la Mănăstirea Slatina pentru a-l aduce, cu căruța lui cu doi cai, pe părintele stareț – Arhimandritul Ilie Cleopa – la Pipirig, unde era o zi de mare sărbătoare, căci se sfințea „Catedrala Munților”, cu hramul „Sfântul Nicolae”. Creștinii din Pipirig, îmbrăcați în costume naționale special cusute pentru această sărbătoare, suspinau și plâneau, spun bătrânii, de sărea cămașa de pe ei și, împreună cu ei, plâneau și pietrele de durere că nu-l

aveau în mijlocul lor pe ctitorul acestei biserici, Patriarhul Nicodim Munteanu, care trecuse la Domnul cu doi ani mai devreme.

Dar Patriarhul Justinian Marina le-a șters lacrimile amare și le-a redat bucuria creștină, căci la sfințire a venit cu un sobor de ierarhi, preoți, monahi și monahii de pe tot cuprinsul țării. Cu toții au venit să sfințească „Catedrala Munților”, la care Patriarhul Nicodim Munteanu și vrednicii săi nepoți, Vasile și Paul Munteanu, alături de enoriași, au trudit aproape trei decenii.

Tata îmi spunea că în zorii aceleiași zile s-a dus, tot cu căruța cu cai, la Mănăstirea Sihăstria, să-l aducă pe Părintele Paisie Olaru, tot pentru sfințirea bisericii. Îmi povestea că atâta emoție creștină nu mai văzuse și nu crede să mai fi fost vreodată undeva pe pământ. Și natura era îmbrăcată de sărbătoare, căci dealurile dimprejur – Branul, Cotnărelul și Bompa – râdeau în soare, iar în păduri ciripeau păsările și îngerii cântau laolaltă cu slujitorii. Tot tata îmi zicea că după sfințire au venit

tare frumoasă, peste Ozana, la poalele pădurii. Aveau moară de apă și croitorie la casa lor. Cumnatul meu stătea zi și noapte la moară, căci căruțele încărcate cu saci de porumb stăteau la rând, uneori zile întregi. La croitorie clienții nu erau numai din Pipirig, ci și din împrejurimi, iar Maria lucra fără încetare împreună cu surorile noastre, Aneta și Ileana. Printre oamenii cinstiți care veneau la moară și la croitorie se mai strecurau și lupi îmbrăcați în piei de oaie, căci vremurile erau tulburi. Aceștia se strecurau și se făceau ba că au de măcinat, ba că au de cusut. Dădeau prin băț de obraznici ce erau, dar, văzând că nu au de ce să caute pricină, cereau să li se facă mese bogate cu băuturi alese, căci zilnic veneau aici. Însă veți vedea cum Dumnezeu îi orbea pe aceștia.

Nu mă abat de la subiect spunându-vă aceste lucruri, căci ele o să vă ajute în descifrarea unor taine, mai târziu.

Să fi avut vreo cinci ani când sora mea Aneta și soțul ei Vasile, care aveau căruță

și doi cai, m-au dus la părintele Ilie Cleopa, la Sihăstrie. În timp ce ei stăteau de vorbă, eu mă uitam spre părintele și mi se părea că este un înger. Avea o lumină serafică, care radia o bunătate nemăsurată și rugăciune neîncetată. Îmi plăcea cum, credeam eu, se juca cu metaniile, căci tot le derula și eu nu știam că sfinția sa nu-și întrerupe rugăciunea niciodată. Aneta era căsătorită de mult timp și nu avea copii, iară părintele îi dădea mereu canon să îmbrace câțiva copii din cap până-n picioare. Așa că prima eram eu. Mă îmbrăcau frumos și mă luau cu dânșii pe la multele mănăstiri pe unde colindau, dar cel mai mult mergeau la Sihăstria. De atunci îmi răsună în minte și suflet cuvintele Părintelui Cleopa: „Mânca-v-ar raiul!”. Eu l-am întrebat pe părintele unde este raiul și sfinția sa mi-a răspuns:

- Acolo sus, înainte de Împărăția Cerurilor unde sălășluiește Dumnezeu. În rai nu este întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.